

Joël Dicker

DIVÉ ZVIERA

Divé zvierá

JOËL DICKER

Divé zviera

Z francúzštiny preložila
BEATA PANÁKOVÁ

slovart

Copyright © Joël Dicker 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025
Translation © Beata Panáková 2025

Cover illustration by David de las Heras. Reproduced by permission.

ISBN 978-80-556-6849-9

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými,
ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

FAKTY

Správu o neuveriteľnej lúpeži v Ženeve priniesli noviny 2. júla 2022.

V tejto knihe je zločin podrobne opísaný.

PROLÓG

Deň lúpeže

Sobota 2. júla 2022

Deväť hodín tridsať minút.

Dvaja zloději vnikli do klenotníctva súčasne dvoma rôznymi vchodmi.

Prvý vošiel hlavným vchodom ako bežný zákazník. Ochrankára pomýlilo jeho elegantné ležérne oblečenie, šiltovku a slnečné okuliare v júli nosí ktokoľvek.

Druhý, s kuklou na hlave, sa dostal dnu služobným vchodom. Namierenou puškou s odpílenou hlavňou prinútil jednu zamestnankyňu, aby mu otvorila dvere.

Všetko museli mať dokonale pripravené, poznali rozloženie miestností v predajni aj pracovný čas personálu.

Keď bol votrelec, volajme ho Kukla, dnu, v zadnej miestnosti spútal zamestnankyňu a ponáhlal sa za komplicom. Ten v tej chvíli vytiahol spoza opaska revolver a zakričal: „Toto je lúpežné prepadnutie, nech sa nikto ani nepohne!“ Nato z vrečka vytiahol stopky a spustil ich.

Nastavil presne sedem minút.

PRVÁ ČASŤ

Dni pred narodeninami

1. KAPITOLA

20 dní pred lúpežou

→ **NEDEĽA 12. JÚNA 2022**

PONDELOK 13. JÚNA

UTOROK 14. JÚNA

STREDA 15. JÚNA

ŠTVRTOK 16. JÚNA

PIATOK 17. JÚNA

SOBOTA 18. JÚNA (VÍKEND V SAINT-TROPEZ)

NEDEĽA 19. JÚNA (VÍKEND V SAINT-TROPEZ)

PONDELOK 20. JÚNA (SOPHIE NARODENINY)

Bol to moderný dom. Veľká sklená kocka uprostred dokonalej záhrady s bazénom a rozľahlou terasou. Pozemok obklopený lesom. To miesto bolo ako oáza, tajný malý raj ukrytý pred všetkými zrakmi, viedla doň súkromná príjazdová cesta. Rovnako obdivuhodní ako dom boli aj jeho obyvatelia – Arpad a Sophie Braunovci. Ideálny pár, šťastní rodičia dvoch nádherných detí.

V to ráno Sophie otvorila oči presne o šiestej. V poslednom čase sa vždy prebúdzala v tú istú hodinu. Manžel Arpad vedľa nej ešte spal hlbokým spánkom. Bola nedeľa, rada by si ešte trochu pospala. Obrátila sa na druhý bok, ale márne. Nakoniec potichu vstala, obliekla si župan a zišla do kuchyne uvariť si kávu. O týždeň bude mať štyridsať. Nikdy nebola taká krásna ako teraz.

Z kraja lesa bolo výborne vidieť dovnútra sklenej kocky. Za hrubým pňom čupel muž, vedel, že v tmavom športovom oblečení je neviditeľný, nespúšťal oči zo Sophie v kuchyni.

Sophie so šálkou kávy v ruke pozorovala kraj lesa, ktorý hračil so záhradou. Bol to jej ranný rituál. Objímala zrakom svoje malé kráľovstvo, netušiac, že ju špehujú.

Niekoľko kilometrov odtiaľ, v centre Ženevy, sa šinul po prázdnej ulici sivý peugeot s francúzskou poznávacou značkou. V ranom šere nebolo cez predné sklo vodiča dobre vidieť. Vozidlo vzbudilo pozornosť policajnej hliadky. Modré záblesky zapnutého majáka osvetlili fasády okolitých budov. Policajti skontrolovali

peugeot aj šoféra, všetko bolo v poriadku. Jeden z policajtov sa šoféra spýtal, prečo prišiel do Ženevy. „Na rodinnú návštevu,“ znela odpoveď. Policajti, zjavne spokojní, odišli. Šofér si zagrataloval k ojazdenému autu, kúpil ho za smiešnu cenu a najmä legálne. Mohol sa pohybovať celkom nenápadne.

Sophie naďalej pozorovala cez okno záhradu. Raz tam prekvapila líšku, pokojne pobehovala po trávniku. Občas uvidela srnca. Zbožňovala tento dom. S manželom ho nadobudli minulý rok. Dovtedy bývali v byte uprostred Ženevy, vo štvrti Champel. Už dlhšie uvažovali o dome so záhradou. Kvôli deťom. Rast cien nehnuteľností urýchlil ich rozhodnutie predáť byt s parádnym ziskom a pustiť sa do hľadania domu. Keď prišli do tejto architektonicky úžasne riešenej vily nachádzajúcej sa v lukratívnej lokalite Cologny, neváhali ani chvíľu. Každé ráno sa prebúdzať v tomto rozprávkovom kúte, vzdialenom iba štyri kilometre od centra Ženevy, kde obaja pracovali. Pár zastávok autobusu, dvanásť minút autom, prípadne pätnásť minút elektrickým bicyklom, toľko trval presun z jedného sveta do druhého.

Muž schovaný v húštine teraz pozoroval Sophie malým vojenským ďalekohľadom. Zísal na jej štíhle telo, ktoré sotva zahaloval krátky župan, pohľad mu utkvel na vrchu stehna, kde sa objavil vytetovaný panter.

Niekoľko desiatok metrov za ním trepezlivo čakal pes priviazaný o strom. Ležal na listí, zrejme zvyknutý na pánove móresy v posledných týždňoch. Jeho pán sem chodil každé ráno. Na sviatani sa tu usalašil a pozoroval Sophie cez veľké francúzske okná. Braunovci na noc nesťahovali žalúzie, videl všetko, díval sa, ako vstáva, ako schádza do kuchyne, pripravuje si kávu a pije ju pri okne. Úžasne príťažlivá. Bol celkom zaslepený. Posadnutý.

Keď Sophie dopila kávu, vyšla na poschodie do manželskej spálne. Vyzliekla sa a vkĺzla do postele, jej muž ešte stále spal.

Pozorovateľ z lesa horel túžbou. Zrazu sa mu pripomenula realita. Musí už bežať, musí byť doma, skôr než sa prebudí Karine a deti.

Odviazal psa a vracal sa tak, ako sem prišiel, behom. Klusal lesným chodníkom, vybehol na cestu, po asfaltke sa rýchlo dostal do Cologny, k radovej zástavbe. Bol to rad rovnakých lacných domov pre strednú vrstvu, vytrčajúci v obci plnej luxusných vil.

Len čo vošiel do dverí, začul ženin hlas:

– Greg? To si ty?

Karine sedela v obývačke, čítala, popíjala čaj. Deti ešte spali.

– Už si hore, drahá? – prekvapil sa a predstieral žoviálnosť.

– Počula som ťa vstávať a už sa mi nepodarilo zaspáť.

– To ma mrzí, nechcel som ťa zobudiť. Bol som si zabehať so psom.

Greg mal plnú hlavu Sophie, prisadol si k manželke na gauč, pritisol sa k nej, ale Karine na to očividne nemala náladu.

– Prestaň, Greg, zobudia sa deti. Aspoň raz si môžem v pokoji čítať.

Sklamaný Greg zamieril na poschodie, osprchoval sa v kúpeľni pri ich spálni. Hodnú chvíľu stál pod prúdom vlažnej vody. Keby sa prezradili jeho ranné eskapády, vyšlo by ho to veľmi drahó. Stratil by prácu, Karine by ho opustila. Sám pred sebou sa hanbil, že takto sleduje cudziu ženu v jej dome. Nevedel sa premôcť, v tom bol problém.

Jeho fascinácia sa začala pred mesiacom počas večierka u Braunovcov. Od toho večera akoby to už nebol on...

*

Pred mesiacom...

sobota 14. mája 2022

Greg s Karine pôvodne chceli ísť na večierok pešo, ale zhoršilo sa počasie, a tak radšej išli autom. Z domu to nemali ani tri minúty. Vyšli na hlavnú cestu z Capite, potom ich GPS navigovala na úzku odbočku, ktorá viedla cez les k domu Braunovcov a tam sa končila.

– Neuveriteľné, – poznamenal Greg, – skoro každý deň sem chodím behať so psom, a netušil som, že je to súkromná cesta k domu.

Vtedy išli na návštevu k Sophie a Arpadovi prvý raz. Bolo to pri príležitosti oslavy Arpadových štyridsiatych narodenín. Súdiac podľa množstva áut zaparkovaných pozdĺž cesty, zišlo sa tu už veľa ľudí. Greg zaparkoval na jednom z posledných miest na trávinatej ploche a vykročili k otvorenej bráne. Jej strohý kovový dizajn kontrastoval s okolitou zeleňou.

Arpad a Greg sa zoznámili v miestnom futbalovom klube, za ktorý hrali ich synovia rovnakého veku. Obaja otcovia patrili k partii dobrovoľníkov, ktorí mali na starosti bufet pri futbalovom ihrisku, fungoval počas zápasov a tržby išli do klubovej kasy. Od prvej chvíle si boli sympatickí.

Karine sa s Braunovcami nepoznala. Bola nervózna. Cítila sa neisto ako vždy, keď sa ocitla na neznámej pôde. Aby ten pocit prekonala, celý čas trkotala.

– To je milé, že nás pozvali.

Greg prisvedčil.

– Koľko tam bude ľudí? – pýtala sa.

– Netuším.

– Arpad ti nepovedal, koho pozvali?

– Nie.

– Asi desať ľudí? Tridsať? Na koľkých mám byť pripravená?

– Neviem. Ja tento večierok neorganizujem.

– Arpad to mohol spomenúť medzi rečou.

– Nespomenul.

– O čom sa rozprávate, keď spolu trčíte v bufete na futbale?

Greg zdvihol plecيا.

– O deckách, o živote, o bežných veciach... Určite nie o podrobnostiach narodeninovej oslavy.

– No iste, – uzavrela Karine rozhovor, ktorý nikam nevedol.

– Milé od nich, že nás pozvali.

Ďalej kráčali mlčky, v poslednom čase medzi nimi mlčanie vládlo často. Karine bola presvedčená, že presťahovať sa minulý

rok do Cologny nebol šťastný nápad. Predtým bývali v prenajatom byte v centre Ženevy, vo štvrti Eaux-Vives. Rušná ulica, obchody blízko, Lemanské jazero na dohľad. V tom byte sa im žilo dobre, pre štvorčlennú rodinu bol trochu malý, ale zas nájomné bolo fantasticky nízke. A potom im pripadlo nevelké dedičstvo po Gregovej starej mame. Odvtedy ako prišiel k peniazom, Greg začal rozprávať ako malomeštiak. Treba investovať, najlepšie do nehnuteľnosti, je to istejšie ako burza. A banky požičiavajú osemdesiat percent potrebnej sumy za historicky najnižšie úroky. Takže začali sledovať reality a natrafili na zaujímavý inzerát: plánovaná radová zástavba v Cologny, vilky na obrázku vyzerali ako splnený sen. Vlastný dom so záhradkou. Život na vidieku pár minút od mesta. Greg tvrdil, že sa nemôžu seknúť, ceny nehnuteľností už desaťročia neprestajne rastú. Tak sa do toho pustili. Všetko išlo hladko. Banka im požičala peniaze, u notára podpísali kúpnu zmluvu. Takto sa teda pred rokom presťahovali do honosnej obce Cologny. Karine sa tu však od samého začiatku cítila nesvoja. Predovšetkým dom bol oveľa menší, než si predstavovala, medzi projektom a skutočnosťou bol náramný rozdiel. Obytná plocha bola oveľa väčšia ako rozloha ich bývalého bytu, ale cítila sa tu stiesnene. Nakoniec si uvedomila, že ten nepríjemný pocit pramení najmä z nového prostredia. Na tomto elegantnom ženevskom predmestí vystavovali na obdiv svoje finančné a spoločenské postavenie advokáti, bankári, chirurgovia, podnikatelia, šéfovia firiem. Autá a vily vypovedali o úspešnosti svojich vlastníkov. Karine si kládla otázku, čo tu oni s Gregom hľadajú, ona, predavačka v módnom obchode, on štátny zamestnanec. Tento pocit v nej zosilnel, keď si pri nejakom rozhovore uvedomila, že domy pre strednú vrstvu, kam sa s rodinou presťahovali, sú škvrnou medzi miliónárskymi rezidenciami. Dokonca s hrôzou zistila, že obyvatelia Cologny volajú túto skupinku domov bradavice. Zvolali aj mimoriadne zasadanie mestskej rady, na ktorom sa uzniesli, že v budúcnosti musia zamedziť takúto výstavbu.

Karine každý deň odvieďla deti do školy vzdialenej pár minút chôdze a nasadla na autobus A, ktorý premával z dediny do centra mesta. Cestou autobus prechádzal cez starú štvrť Eaux-Vives. Zakaždým cítila nostalgiu. Vystúpila na kruhovom námestí Rive a kráčala na ulicu du Rhône – tam bol butik, kde pracovala. Upokojila sa, až keď splynula s davom.

Greg s Karine prešli cez bránu a obzerali si rezidenciu. Dvor vydláždený až po presklenú garáž, v ktorej bolo vidieť dva porche. Hneď za tým ultramoderný dom, celý zo skla.

– Tí sa ale majú! – zašepkala Karine. – Čo tak asi robia?

– Arpad pracuje v banke, Sophie je právnička.

Došli k dverám a Greg zazvonil. Cez sklenú stenu videli oslavu v plnom prúde. Štyridsiatnici s typickým lookom BCBG (bon chic, bon genre), slušne oblečení slušní ľudia sa natriasali pri hudobnom hite s čašami šampanského v ruke.

Karine pozorovala svoj odraz na skle – bola fešná, elegantná, oblečená ako vždy veľmi vkusne. Napriek tomu sa necítila na ich úrovni. Zrazu mala po nálade. Mala štyridsaťdva rokov a pocit, že mladosť je preč. Zrkadlo jej to vravelo každé ráno.

Dvere sa otvorili a tu Greg i Karine akoby utrpeli elektrický šok, keď zbadali výnimočný pár, ktorý ich prišiel privítať, Sophie a Arpada. Predstavovali všetko, čím oni už neboli – viedli sa pod pazuchy, zaľúbení, usmiati, radostní. Dvojica. Pár.

Arpad, krásny, elegantný, uvoľnený, v talianskych nohaviciach dokonalého strihu a žiarivo bielej košeli, rozopnuté horné gombičky poodhaľovali svalnatú hrud'

Sophie mala na sebe fantastické čierne šaty, krátke do pol stehien, čertovsky zvodné, zvýrazňovali jej pevné prsia a nádherné nohy, ktoré ešte predlžovali lodičky od Saint Laurenta.

Sophie a Arpad sa zjavili ako blesk z jasného neba.

Veselo vyobjímali a vybozkávali Karine aj Grega, zaviedli ich ďalej do domu a predstavili ich ostatným hosťom. Arpad im nalial šampanské, Sophie potom vzala Karine za ruku a išla ju predstaviť

svojim priateľkám. Karine odľahlo, zrazu sa cítila príjemne a vypila na ex celý pohár. Sophie jej okamžite naliala. Štrngli si.

Karine bola očarená. Pred pár minútami pred dverami dopredu Sophie a Arpada odsudzovala za ich dom, za ich autá, za ich postavenie. Evidentne sa mýlila, keď si ich predstavovala povýšených, arogantných, vystatovačných. Boli celkom iní, vyžarovali neobyčajnú srdečnosť a milotu.

Prvý raz, odkedy sa prisťahovali do Cologny, bola Karine naozaj šťastná. Tancovala, bavila sa, cítila sa krásna. Vrátilo sa jej sebavedomie. V ten večer sa zasa mala rada.

V skutočnosti však toto stretnutie bolo akousi zrážkou. Čelný náraz. Havária, ktorej vážnosť si nikto neuvedomoval. Iba ak Greg. Len čo vstúpil do toho domu, nemohol odtrhnúť oči od Sophie. Bol ako elektrizovaný. Pritom nevidel Sophie prvý raz, ale teraz ju uvidel v novom svetle. Na futbalovom ihrisku či v dedinskej pekárni si neuvedomil tú krásu, tú živočíšnosť, ktorá z nej vyžarovala.

Zatiaľ čo Karine sa bavila a pila jeden pohár šampanského za druhým, Greg, absolútne triezvy, strávil večer sledovaním Sophie. Fascinovalo ho všetko, čo robila: ako rozprávala, usmievala sa, tancovala, dotýkala sa pleca spolubesedníka. O polnoci, keď sa mala začať krájať narodeninová torta, videl, ako sa díva na Arpada, a zatúžil byť ním. Objala ho okolo krku, dala mu dlhý bozk, pomohla mu nakrájať prvé kúsky. A potom mu pred všetkými dala krásne zabalený narodeninový dar. Arpad vyzeral prekvapený, naozaj sa prekvapil, keď rozbalil kazetu Rolex. Otvoril ju a vyňal zlaté hodinky. Pripla mu ich na zápästie. Pozeral na hodinky celý ohúrený. Potom čosi zašepkal žene do ucha a pobozkal ju. Úžasný súlad.

Okolo jednej po polnoci, keď zábava vrcholila, Greg ju zrazu medzi hosťami nevidel. Začal ju hľadať a objavil ju v kuchyni, ako ukladá poháre do umývačky. Chcel jej pomôcť, ale nešikovným pohybom zhodil pohár a ten sa na mramorovej dlážke rozbil. Rýchlo chcel pozbierať črepiny, a keď si čupla, aby sa k nemu pridala, vyhrnuli sa jej šaty a odhalili na stehne vytetovaného pantera. Greg bol celý omámený. Ba horšie – práve sa zamiloval.

– Naozaj ma to mrzí, – povedal. – Chcel som ti pomôcť, a toto je výsledok...

– Nič strašné sa nestalo, – uistovala ho s úsmevom.

*

Mesiac po tom narodeninovom večierku si Greg pod sprchou pomyslel na to, ako mu Sophie povedala: „Nič strašné sa nestalo“, no jemu sa stalo niečo strašné. Na druhý deň po oslave sa prechádzal po lese so Sandym, ich zlatým retrieverom, a objavil, že cez les môže zájsť až k pozemku Braunovcov. Bol odtiaľ perfektný výhľad do vnútra sklenej kocky. Greg sa nevedel premôcť, pozoroval rodinu Braunovcov v salóne. Na druhý deň na svitaní sa tam vrátil pod zámienkou, že si ide zabehať so psom. Uvidel Sophie, ako stojí pri okne. Odvtedy tam chodil každé ráno.

Po sprchovaní sa Greg obliekol a zišiel do kuchyne. Medzičasom vstali deti, raňajkovali. Pobožkal ich, prisadol si za stôl a nasilu sa presviedčal, ako to robil už celý mesiac, že všetko bude v poriadku, že jeho miesto je tu, s nimi.

Sobota 2. júla 2022

DEŇ LÚPEŽE

9 hodín 31 minút

Kukla zatlačila predavača a vedúceho predajne do zadnej miestnosti. Šiltovka prinútila ochrankára zamknúť predný vchod a potom ho tiež odpratala dozadu. Keby niekto prechádzal popred výklad, videl by iba prázdny obchod.

Ešte šesť minút.

2. KAPITOLA

19 dní pred lúpežou

~~NEDEĽA 12. JÚNA 2022~~

→ **PONDELOK 13. JÚNA**

UTOROK 14. JÚNA

STREDA 15. JÚNA

ŠTVRTOK 16. JÚNA

PIATOK 17. JÚNA

SOBOTA 18. JÚNA (VÍKEND V SAINT-TROPEZ)

NEDEĽA 19. JÚNA (VÍKEND V SAINT-TROPEZ)

PONDELOK 20. JÚNA (SOPHIINE NARODENINY)

7 hodín 30 minút. Sklený dom.

Kým sa Sophie upravovala na poschodí, Arpad, sledovaný pobavenými pohľadmi dvoch detí usadených za kuchynským pultom, stál pri sporáku a piekol palacinky. Mal vynikajúcu náladu a predvádzal im jeden zo svojich tajných trikov, prehadzoval palacinky vo vzduchu z jednej panvice na druhú, keď ich chytil, robil smiešne grimasy, čím rozveseľoval svojich potomkov.

– Palacinky zvyčajne mávame len cez víkend, – poznamenal Isaak, sedemročný mudrlant. – Čo sa deje?

– Je sviatok! – nadchýnala sa štvorročná Lea.

– Život je sviatok, – vyhlásil Arpad.

V kuchyni sa zjavila Sophie.

– Váš otec má pravdu, – povedala. – Život je sviatok. Na to nikdy nezabudnite.

Pobozkala deti, potom objala manžela a on jej podal šálku kávy. Pritúlená k nemu si obzerala svoj malý svet.

– Keď je život sviatok, prečo musíme ísť do školy? – bystro zareagoval Isaak.

Arpada to pobavilo. – Máme doma filozofa.

– Čo je to filozof? – chcel vedieť Isaak.

– To sa dozvieš, keď budeš chodiť do školy, – odvetila mu Sophie.

– Kto s nami pôjde do školy? – ozvala sa Lea.